

Úsměv

Toulám se slunečným venkovem a samota mě dusí. Život je jako těžký kámen. Pobyt na zotavenou, kterou zorganizovala přijímací správa, končí posledním dnem tohoto měsíce, srpna 1945. Co dál? Jak se rozhodnout? Kam se obrátit, na koho? Jsem živá jenom ve svých vlastních očích, avšak v očích ostatních jsem kdo?

Mám na vybranou ze dvou východisek skončit nebo pokračovat. Ne ale za jakoukoli cenu. Moje nohy se procházejí, ovšem já nic nevidím. Odehrává se ve mně nehlasný boj. Kyvadlo rozhodnutí se bláznivě houpe.

Naproti mně se blíží dvojice. Neviděla jsem je přicházet, jsou už přede mnou příliš pozdě na to utéct. Úsměv té dámy mě fascinuje. Její přívětivost mě probudí k životu, současně mě ale opět vrhá do nepochopitelného, zneklidňujícího světa. Ochromuje mě neschopnost komunikovat. Jen vzájemné pokynutí a teplé tóny hlasů, a pak tíseň z trapného ticha.

Spěchám pryč, snažím se najít své já, které bezpochyby existuje, opuštěné v proudech větru. Noví přátelé to vycítili a nechali mě samotnou uprostřed křižovatky tisíce cest.

Tohle náhodné setkání se později stalo vůdčím impulzem nového odjezdu. Na té cestě jsem udělala hodně přemetů, ale nikdy jsem nezapomněla na vřelost a laskavost prvního úsměvu.

Vybrala jsem si cestu ozářenou náhodným úsměvem. Byla trnitá, často jsem na ní utržila zranění, ale ve správných chvílích se objevilo slunce. Dnes už zranění zacelila láska; rány, jež jsou stejnou měrou otevřenými branami na cestách přátelství.